

+

Lov og Evangelium

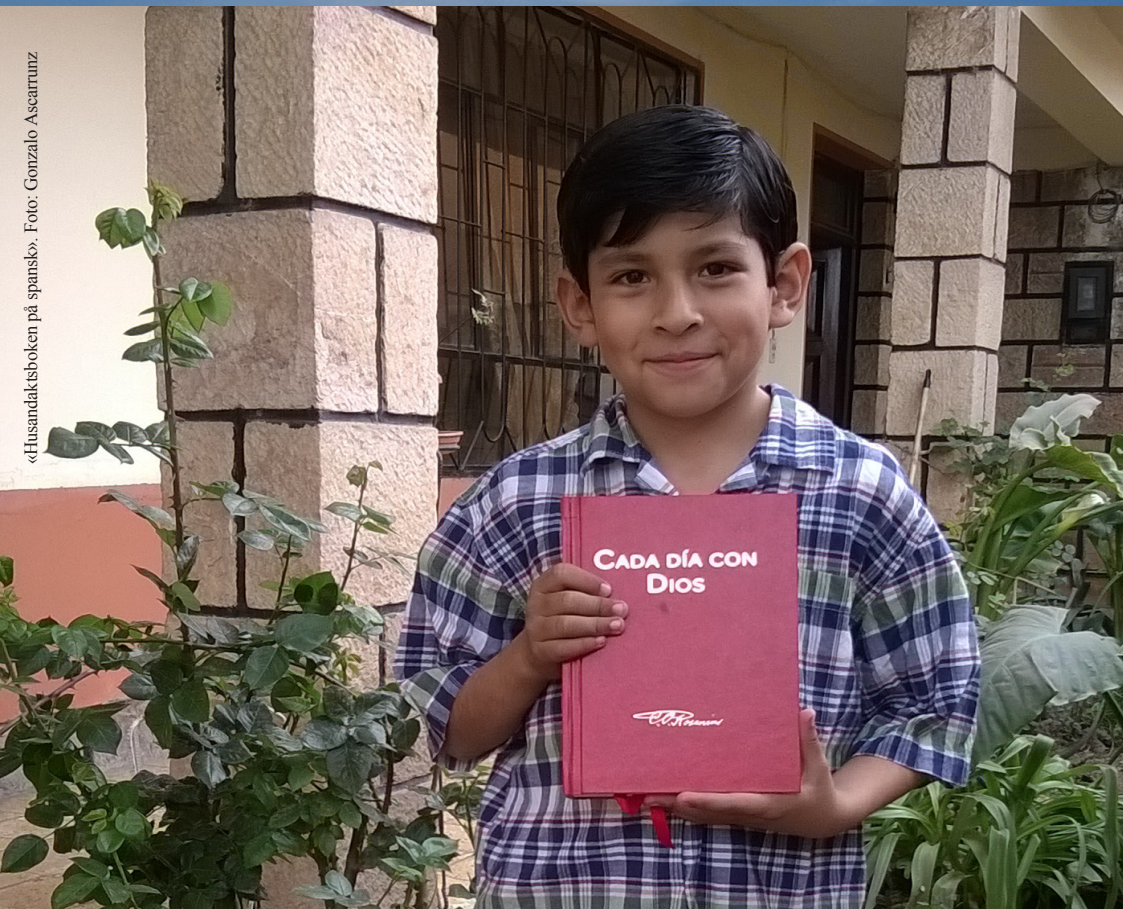
ISSN 2387-5275

NR. 9

NOVEMBER 2016

52. ÅRGANG

«Husandaktisboken på spansk». Foto: Gonzalo Ascarrunz

«For den kommende slekt vil vi kunngjøre Herrens pris og hans styrke og de undergjerninger som han har gjort.» Sal 78:4b

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon. Det er gratis og kommer med 10 nummer i året. Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Reidun Asdahl, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01 / 995 87 987
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Arven fra fedrene

– *Det våre fedre har fortalt oss, det vil vi ikke skjule for deres barn.*

Sal 78:3-4a

Det er 200 år siden **Carl Olof Rosenius** (1816-68) ble født. Han var en stor evangelist og bibellærer, og er av mange regnet som den største sjelesørgeren i Norge og Sverige, ja, kanskje også i Danmark. Den reformatoriske arv fra Martin Luther preget ham. Bibelens forkynnelse av «lov og evangelium», rettferdiggjørelsen av tro alene og helliggjørelsens nødvendighet, ble av Rosenius båret videre med stor klarhet.

Et særpreg ved hans forkynnelse var at tilhørerne gikk «fortapt» under hans talerstol, og mistet all tro på at de kunne bli frelst. Når han så malte Kristus korsfestet, fikk de se seg frelst i «Jesus alene» og fant «hvile» på «nåden i Guds hjerte».

– Fra gjenfødelsens øyeblikk, blir alt nytt, sier Rosenius. – Det blir en helt annen retning på livet. Da får du i fødselsgave det nye sinn, som hater synden, men som elsker Guds lov.

I så måte var Rosenius en sann pietist. I dette nummeret av bladet vil vi gjerne hedre minnet etter ham ved å trykke utsnitt fra noen av hans bøker og ved å gjengi enkelte sanger.

Husandaktsboken er nå klar for spredning i Sør-Amerika (forsidebildet). La oss be om at den luthersk-rosenienske arv må nå inn til kommende generasjoner – både her hjemme og der ute!

Ingar Gangås

Hvem var Carl Olof Rosenius?

Carl Olof Rosenius ble født 3/2-1816 i Västerbotten i Sverige. Han døde 24/2-1868, bare 52 år gammel.

Påbegynt teologisk studie ved Uppsala universitet ble ikke langvarig. Sykdom, dårlig økonomi og indre anfektelse satte en stopper for det. Han fant ikke det han søkte i universitetets teologi.

En markert vekkelsesbevegelse ble skapt ved hans forkynnelse over hele Skandinavia.

Carl Olof Rosenius ble kalt for «Nordens evangelist» og «Nordens sjelesørger».

Han skrev aldri bøker. Det meste av all hans skriftlige forkynnelse kom ut gjennom bladet «Pietisten», som han begynte å gi ut i 1842. Fra dette bladet er så tekstene hentet til Husandaktsboka og de andre bøkene som etter hvert er kommet ut.

I 19. årgang av «Pietisten» begynte Rosenius utleggelsen av Romerbrevet. Han forberedte seg ved å lese gjennom

Carl Olof Rosenius 1816-68

de beste engelske og tyske tolkingene, og brukte i arbeidet daglig fire

Innhold, november 2016

Arven fra fedrene. Av Ingar Gangås	side 2
Hvem var Carl Olof Rosenius?	side 3
Et nådens evangelium. Av Carl Olof Rosenius	side 5
Vår frelsedag. Av Ragnar Opstad	side 8
Frelst ved Jesu liv. Av Ingar Gangås	side 9
Møtekalender.	side 11
Han bærer alle ting med sitt krafts ord. Av Martin Fjære	side 15
Nytt fra bibelskolen. Av Per Bergene Holm	side 17
Rosenius og vekkelsen. Av Sven Lodin	side 18
Skapelsens første dager. Av Carl Olof Rosenius	side 20

fremmede språk: gresk, latin, engelsk og tysk. Denne grundige romerbrevs-tolkningen som han arbeidet med i 7 år, ble regnet som kronen på verket av all hans forkynnelse, og var ferdig i 1866.

Etter hvert som Romerbrevskommentaren begynte å komme ut i «Pietisten», «eksploderte» tingertallet på bladet til 13 000 eksemplarer – på et tidspunkt da Sveriges største avis, «Aftonbladet», lå nokså konstant på 4 000 eks. Noe som klart understreker at det ikke bare var teologer og andre forkynnere, men *den vanlige mann og kvinne* som her fant «Veien» og «livets vann».

Rosenius skrev også sanger. Noen av disse har vi ennå i sangbøkene våre.

Ut over de skandinaviske språk, er den mest kjente Rosenius-litteraturen oversatt til engelsk, tysk, forskjellige afrikanske språk, hindi, tamil, telugu, spansk, russisk og kinesisk. I flere land legges Rosenius-litteratur også ut på internett.

Den norske prosten, Christian Sigismund Dick, oversatte allerede på 1860/70-tallet Romerbrevskommentaren, boka «Fader vår», Husandaktsboka, biografien som Rosenius' nærmeste medarbeidere skrev etter hans død, og noen av sangene hans.

Som Paulus' ble også Rosenius' klare nådeforkynnelse møtt av egenrettferdighetens nidkjære motstand. Anklagene har variert. Det het seg at han forkynte «verdensrettferdiggjørelse» (at Gud ikke lenger ser noen synd i verden, slik at menneskene ikke behøver noen *personlig* syndenes forlatelse, men bare må *få se det*). Og ikke

minst har han i senere år nærmest vært ansett som «far for nyevangelismen».

Professor dr.theol Carl Fr. Wisløff har i to artikler klart tilbakevist førstnevnte påstand. Og bl.a. dr.theol Godvin Ousland har klart vist at Rosenius' forkynnelse ikke hadde noe å gjøre med nyevangelismen, men at *enkelte andre* dessverre blandet hans og nyevangelismens forkynnelse sammen. Forkynneren, cand.theol. Øivind Andersen avviste også definitivt at Rosenius hadde noe å gjøre med nyevangelismen.

«Den som sier at Rosenius var ensidig, har aldri forstått Rosenius. Han gav helliggjørelsestalen i evangeliets lys en stor plass. Ellers hadde det heller aldri blitt så friskt et nådeliv for de mange troende».

(Frits Larsen, forstander, Hillerød bibelskole, Danmark.)

«Ingen mann har i de senere slektsledd betydd så mye for Guds rike i Sverige som Rosenius. Og hans betydning for Norge er uoverskuelig» (Fredrik Wisløff).

«Norsk kristendom kjenner seg i stor åndelig takknemlighetsgjeld til Sverige, for hva vi har fått gjennom Sveriges profet, Carl Olof Rosenius. Rosenius vil være kjær, og bety noe åndelig her i Norge, så lenge her overhodet finnes levende kristendom» (Olav Valen-Sendstad).

Arven forlag
www.arven.net

Et nådens evangelium

Av Carl Olof Rosenius

«Nei, dette kan ikke stemme. De troende, de gode og gudfryktige, disse alvorlige og rettskafne kristne, som virkelig praktiserer sin helliggjørelse og alltid vandrer med Gud – dem kan nok Gud elske. Men ikke meg; ugudelig, lettsindig, ustadig, ulydig, som virkelig synder mot Gud. Som vet bedre, men titt gjør det onde. Som ikke er alvorlig, og ikke en gang virkelig angreir min synd. Ikke alvorlig kan be og våke! – Å, Gud! Kan virkelig evangeliet også være til meg? Skulle Gud kunne elske slike som meg? Å, nei, helt umulig!»

Ja, slike tanker ligger så dypt i alle menneskers natur og hjerter at det

“—————
Kan virkelig evangeliet også være til meg? Skulle Gud kunne elske slike som meg?
—————”

ikke er mulig å slette dem helt ut så lenge vi lever. Så hvis noen taler om «evangeliet for ugudelige», så virker det som en uforståelig og til dels farlig forkynnelse.

Men hør da, alle dere elendige syndere! Kom og hør hva Gud selv sier! «For Guds dårskap er visere enn menneskene». Herren, vår Gud, taler fremdeles et nådens evangelium til sine falne

og fortapte barn. «Så sant jeg lever, sier Herren Herren: Jeg har ikke behag i den ugudeliges død, men i at den ugudelige vender om fra sin ferd og lever». «Tal vennlig til Jerusalem» – selv Jerusalem, det mest syndige sted på jord, «som slo i hjel profetene og steinet dem som var sendt til dem» – «rop til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder» (Jes 40:2).

Ja, da Gud for første gang forkynte evangeliet for de første synderne på jorden, da var disse fulle av all mulig ugudelighet; unnskyldninger og bitterhet imot Gud selv. Og likevel kom han med forsoningens budskap til dem (1Mos 3:12-15).

Hør hva apostelen Paulus sier: «Den som har gjerninger, får ikke lønnen av nåde, men som noe han har fortjent. Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet» (Rom 4:4-5).

Kom nå her og hør det vi nå vil forkynne for deg! Og ta imot det som et fullstendig nytt budskap fra din Gud i himmelen:

Denne herlige hemmelighet og underlige nyhet har sin grunn i det som skjedde «da tidens fylde kom». Da forbarmet Gud seg over oss falne, fortapte og fordømte mennesker. Han fornedret seg for vår skyld og ble menn-

eske likeså virkelig som han var Gud.

Grunnen var at hans evige faderkjærlighet til barna ikke kunne forandres ved deres fall, men brant like

“—————
Alt har nå Gud forsonet med seg selv da han gjorde fred ved blodet på korset.
—————”

sterkt i ham som før. Og at han derfor ikke kunne la oss være fortapt, etter at vi ved Satans list var røvet fra ham. Han ville fortsatt føre en kamp mot Satan for å ta oss tilbake.

Dette ser vi av de ordene han truet slangen med: «Kvinnens sæd skal knuse ditt hode». Og da tidens fylde kom, sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne. Han ble et menneske liksom oss, og han ble den mest foraktede, full av sår og sykdom. Han var «en orm og ikke et menneske» (Sal 22:7). Menneskene spottet og forbannet ham. Han var en tjener, ja, en slave. For han var ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som en gjeløsnings-penge for oss. Derfor var det Gud selv ville stige ned til en så elendig tilværelse.

Denne foraktede mannen var altså både Gud og menneske, og i ham bodde hele guddommens fylde legemlig. Han er den som for to tusen år siden hang på et forsmedelig kors utenfor Jerusalem. Og du har hørt, og vet, at det var i alle ugudeliges sted han der led døden.

Først ble han tornekronet, slått i ansiktet og hudstrøket. Spiker ble slått gjennom hendene og føttene hans. Et spyd ble stukket inn i siden hans. Så utgjøt hans sitt blod for oss elendige mennesker. Hvor kan det vel finnes større kjærlighet på denne jord!

Og ved denne Frelseren ble så nåden og frelsen ferdig for alle ugudelige mennesker som noen gang har levd, som nå lever, og som like til dommens dag kommer til å leve i denne verden.

Nå er makten tatt fra døden som bandt oss. Satan er én gang for alle fradømt retten til alle syndere. Himmelen er igjen åpnet, og livet er vunnet tilbake. Alt har nå Gud forsonet med seg selv da han gjorde fred ved blodet på korset. At hele den hellige treenighet nå igjen har lyst til å bo på jorden, det er en følge av denne forsoningen som overgår all menneskelig kunnskap.

“—————
Så er det da «ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved», men bare i Jesu navn.
—————”

Disse sannhetene står så klart i Bibelen at enhver som vil, kan lese det der. Den korsfestede har sonet og båret

Du kan ikke tro, å men kjære så hør

*Du kan ikke tro,
å men kjære så hør:
Gud har jo sin sønn for oss givet!
Kom hit, kom til korset,
se Lammet som dør!
Dets blod har ervervet oss livet
og synden fra verden borttaget.*

*Når blodet da virket
så kraftig hos Gud
at han lot seg evig forsonne,
og derfor alene
vil ta deg til brud
og gi deg den himmelske krone,
så la du deg dermed òg nøye!*

*Ja, blodet som rant,
det har runnet for deg.
og Gud den forløsning antager.
Den gjelder for alle,
for deg som for meg,
skjønt tusene synder oss plager.
Dets verd er dog evig det samme.*

*Så søk da alene
hos Kristus din ro,
for der er du trygg i all fare!
Bli liten, bli barn,
bli enfoldig og tro,
bli én blant de synderes skare
som kun vet å takke og love!*

(Carl Olof Rosenius. Gml. Sb 364)

bort på sitt legeme alle synder som noen gang er eller vil bli begått i verden. Kristus har seiret over og utslettet dem alle sammen. Dette står fast i all evighet.

Så er det da «ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved», men bare i Jesu navn (Apg 4:12). Dette er den eneste grunnvoll for vår frelse.

Den som tror på ham er frelst, og behøver aldri mer ha noen som helst tvil eller trøstesløs stund på grunn av sine synder, om de så var mange som havets sand. Men «den som ikke tror, er alt dømt, fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Sønnns navn» (Joh 3:18).

Den som søker å bli frelst på noen annen vei, han lever i en grunnfordervet villfarelse. Det finnes nok dem som på grunn av sitt *utvortes* liv kan si: «Min samvittighet anklager meg ikke for noe i hele mitt liv». Men hvis disse tror de står nærmere himmelen enn røveren, skjøgen og tolleren, så er det bare et tegn på et selvbedratt hjerte. Vår egen hellighet er bare innbilning. Vi drar med glede ut fra slikt et Babel. Bare Jesu offer frelser oss. Det, og intet annet, fører oss igjennom.

*«Veiledning til fred»,
Arven forlag, 2002
www.arven.net*

Vår frelседag

Av Ragnar Opstad

Gjennom omvendning og tru på Jesus blir eit menneske frelst. Når det gjeld omvendinga, kan ein seia at det er to hovedgrupper: Dei som *vert* omvende – og dei som omvender *seg*. «Vend du meg om, så vert eg omvend!» (Jer 31:18). «Frels meg, så vert eg frelst!» (Jer 17:14).

Dei sistnemnde begynner å leva som kristne og har si trøyst i omvendinga og sitt meir eller mindre vellukka kristenliv, samtidig som dei trur på Jesus – at han tilgjev dei når det mislukkast i kristenlivet. Desse byggjer halvt på Jesus, halvt på seg. Det er ei blandingstru som ikkje frelser nokon. Enten må det vera av nåde – og berre nåde, eller så må det vera av gjerningar – og berre gjerningar. Nåde og gjerning utelukkar kvarandre.

Dei førstnemnde begynner oftast som dei sistnemnde, men mislukkast etter kortare eller lengre tid med omvendinga og sitt kristenliv – og endar opp med ein fullstendig fallitt med alt sitt eige. Blant desse kan det nok vera nokre som tek farvel med kristendommen, som dei finn å vera over evne. For andre, som vil verta frelste kva det enn skal kosta, skjer det at dekket som ligg over augo, (2Kor. 3:16) blir teke bort, og ein ser: eg er frelst! Det vart ordna på Golgata! Det er jo fullført! Desse har

fått langfredag som sin frelседag.

*Det er meg openberra
at eg eig barnerett,
for Gud med meg i Kristus er forsona.
Og eg som har meg gremma
og aldri skjøna rett
Kor eg i dommen skulle verta skona.
Eg som i all mi betring,
mi tru og gudleg sed,
mi gjerning og min lydnad
fann aldri hjartefred,
eg er no alt i Jesus Kristus salig!*
(Lina Sandell. Sb 251:2)

«Og eg tek bort misgjerninga åt dette landet på éin dag» (Sak 3:9).

«Langfredag er mitt livs viktigste dag», skriv Hans Erik Nissen i andaktsboka si. «Da ble all min synd utslettet».

*Så blir eg ikkje salig
først når eg fer herfrå,
eg i min Frelsar her alt sæl får vera.
Er fiendskapen drepen,
kva ottast eg vel då?
Det som er dødt,
kan meg 'kje skade gjera!
Er syndeskulda sletta
av Jesu dyre blod,
då er det skuldbrev borte
som meg i vegen stod,
og kven vil meg med nokon rett fordøma?*
(Sb 251:8)

Frelst ved Jesu liv

Av Ingar Gangås

«For ble vi forlikt med Gud ved hans Sønnens død, da vi var fiender, skal vi så meget mer bli frelst ved hans liv, etter at vi er blitt forlikt.»

Rom 5:11

Hva betyr det at vi skal bli frelst ved Jesu liv? – og det så *meget mer*?

Evig frelse

Først må vi da forklare at «å bli frelst» betyr her «å bli evig frelst og berget, det vil si å stå frelst hjemme hos Gud», altså frelst i den vide betydning av ordet, slik det oftest er å forstå når ordet frelse dukker opp i Bibelen.

Jesu liv

*Derne*st må vi undersøke hva som menes med uttrykket «Jesu liv». Er det å forstå som Jesu liv mens han var her på jorden, eller menes det hans liv nå i himmelen, der han er yppersteprest og stedfortreder for oss i dag?

Hele Jesu liv – både hans liv på jorden og hans liv nå i himmelen – er gitt til oss. Men når vi her i verset hører at vi ble forlikt ved Jesu, Guds Sønnens død, er det mest naturlig å tenke på Jesu liv *etter* oppstandelsen, det vil si på det liv han lever nå for Faderens ansikt i vårt sted. Tenk – vi blir frelst ved det liv som Jesus lever nå i himmelen!

Jesus lever for oss

Da må vi *for det tredje* prøve å få

lys over hva som menes med dette at *Jesu lever for oss i himmelen*.

Hadde vi bare forstått rekkevidden av dette ordet. Da skulle vi som Guds barn juble av fryd. Og det vil Jesus at vi skal gjøre. Den Hellige Ånd har lovt å kaste lys over Jesus for oss. La oss derfor sitte med den bønningen i våre hjerter at «lyset må gå opp for oss», at det himmelske overlys må skinne like inn i ditt og mitt hjerte, så vi *ser* hva denne rikdom går ut på.

Her er vi inne på en av de mest grunnleggende sannheter når det gjelder å leve som kristne.

Ingen hvile i deg selv

Hvor ofte har vi ikke mistet frimodigheten, fordi vi ikke klarer å unngå å synde *etter at* vi er blitt kristne. Det skjer dessverre fall og nederlag, synder og misgjerninger, ja, til og med bevisst synd og de groveste overtredelser mot Gud også etter at vi har kommet til Jesus og tatt imot hans frelse. Det er en stadig plage til fortvilelse for et Guds barn. Tenk at vi ikke skal bli bedre! Å, for en nød! Så springer vi til Jesus med det, for vi kan ikke leve i uoppgjort synd. Og han tilgir oss og tilsier oss syndenes forlatelse. Han vil *gjærne forlate alt*, står det hos profeten Jesaja, og det klynger du deg til – i det du igjen og igjen griper om ordet slik som det sier du skal gjøre:

«Søk Herren mens han er å finne,

kall på ham den stund han er nær! Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt» (Jes 55:6-7).

Men det blir ingen hvile. For hele tiden strever vi med å bli bedre. Når det ikke lykkes, blir fortvilelsen bare større og større. Noen har også falt fra Herren, fordi kristendommen ble over evne. En ble aldri bedre.

Hør! Du som har det slik:

Jesus er tilkalt av Faderen

Jesus er din yppersteprest som står for Gud og taler din sak – i dag! Nå er Jesus i himmelen som vår stedfortreder og forbeder. Hele Jesu liv gjelder for Gud som «vårt liv».

Vi har en talsmann i himmelen. Ordet talsmann betyr i denne sammenheng en at Jesus er tilkalt for å komme oss til hjelp. Jesus er tilkalt (av Faderen) for å være i vårt sted overfor Gud, og Den Hellige Ånd er tilkalt for å være i våre hjerter og trøste oss ved å peke på Jesus for oss.

For å forstå dette uttrykket (parakletos = tilkalt), som også kan oversettes hjelper eller forbeder, kan vi tenke oss at en som holder på å drukne, ligger og roper om hjelp. Han som kommer løpende til for å hjelpe og redde oss, er en slik en som er *tilkalt*.

Jesus er tilkalt av Faderen for å redde oss, og han er tilkalt for å gjelde i vårt sted overfor Gud i himmelen. For en rikdom!

Dette skal du få regne med du som

hører Jesus til og som ofte lurer på om du i det hele tatt kan være en rett kristen slik som du er. Ja, du tenker kanskje i dyp fortvilelse på at du aldri skal nå det skønne land, du som snubler gang på gang. Du har angret dine synder, og du har ropt i den dypeste nød om frelse for din sjel. Du hater synden og kjenner den som den største plage i ditt liv, og du har grepet fast i ordet om Jesus. Jesus har blitt din kjæreste skatt. Men så kommer tvilen og anfeltelsen og sier: Det er ikke rett med deg. Nå kreves det av deg at du må bli bedre. Ellers vil Gud ikke ha behag i deg, og på den ytterste dag vil du bli kastet i fortapelsen sammen med djevelen og alle hans engler.

Hvile i Jesus

Nå taler jeg til deg, du som er en oppriktig og angrende synder, men som kjemper og ikke finner hvile i *deg selv*. Du skal få hvile i *Jesus og det han har gjort for deg*. Hans liv – nå – i himmelen er *ditt liv*!

«Vi skal så meget mer *bli frelst ved hans liv, etter at vi er blitt forlikt*», leste vi.

Nå er det ingen grunn til å bortforklare synden, eller å unnskyldte den. Det er en livsfarlig vei å slå inn på. Heller ikke er det slik at du kan slå deg til ro med at Jesus har nok nåde. «Han vil ingen synders død», heter det, så da er det jo ikke så farlig. Jo, det er uhyre farlig å tenke sånn. Det er å synde på nåden.

Til deg som virkelig kjemper med å leve oppriktig og rett for Jesus, men som strever med *ditt* kristenliv: Du

Møtekalender

November

3.-6.	Ørsta Sigbjørn Agnalt	18.-20.	Askim Rune Karlsson
4.-6.	Vedavågen Per Bergene Holm	25.-27.	Mosvik Martin Fjære
5.-6.	Årnes Lars Fossdal	27.	Randaberg Per Bergene Holm
8.-13.	Bibelkurs på Fossnes Gunnar Nilsson, Mikkel Vigilius, Sigbjørn Agnalt, Martin Fjære, Lars Fossdal, Per Bergene Holm	29.-4.12.	Gyland Reidar Thorbjørnsen
11.-13.	Nærbø Curt Westman		

Desember

3.-4.	Årnes Per Bergene Holm
11.	Askim Sigbjørn Agnalt
29.-1.1.	Nyttårsamling på Fossnes Lars Fossdal m.fl.

skal få regne med Jesus og *hans* liv. Det er *hans* liv som gjelder for Gud – i ditt sted!

Jesus er forbeder

Ikke nok med det: Jesus er i himmelen og *ber* for oss. Han kommer oss til unnsetning når vi er i fare. Tenk bare på det som står om apostelen Peter i yppersteprestens gård. Da hadde Peter falt dypt og bannet på at han ikke kjente Jesus.

Men hva hører vi at *Jesus* gjorde da Peter sviktet sin Herre og Mester?

– Jeg ba for deg, Peter, at din tro ikke måtte svikte (Luk 22:32). Vi har en trofast far og frelser, en som aldri kan glemme sitt barn. Jesus er nå i denne stund ved Faderens høyre hånd

og ber for *deg*, du som hører Jesus til.

Så meget mer

Da kan vi spørre: Men er det sikkert dette at vi skal bli frelst ved Jesu liv? Ja, hva leste vi?

«For ble vi forlikt med Gud ved hans Sønnns død, da vi var fiender, skal vi så *meget mer* bli frelst ved hans liv, etter at vi er blitt forlikt».

Bibelen sier altså at det er sikkert og sant at Jesus tar seg av virkelige syndere til frelse: *Mens* vi ennå var skrøpelige, ugudelige og syndere, og *da* vi ennå var fiender av Gud, *da* ble vi forlikt med Gud (Rom 5:10).

Men det er like sikkert at du som nå er frelst og rettferdiggjort ved det Jesus har gjort, du skal få leve ved ham, dø

i ham og oppstå med ham. Verset forut for vår tekst taler klart om det samme:

«Hvor *meget mer* skal vi da, etter at vi er rettferdiggjort *ved hans blod*, ved *ham bli frelst fra vreden*».

«Likeså nødvendig som ordet om Jesu stedfortredergjerning er for å *bli* en kristen, like nødvendig er dette ordet for å kunne *leve* som en kristen!» (Øivind Andersen).

Vi har flere ord i Bibelen som taler om dette:

«Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja, mer enn det: som også er oppstått, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss» (Rom 8:34).

«Men Gud, som er rik på miskunn, har, på grunn av sin store kjærlighet som han elsket oss med, gjort oss levende med Kristus, vi som var døde ved våre overtredelser. Av nåde er dere frelst. Han oppvakte oss med ham og satte oss med ham i himmelen, i Kristus Jesus, for at han i de kommende tider kunne vise sin nådes overveldende rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus» (Ef 2:4-7).

Vi er satt med Kristus Jesus i himmelen!

Loven er kjær for Guds barn

Men vi er ikke satt med Jesus i himmelen på en slik måte at vi kan ta det lettvint med synden mens vi ennå lever her på jorden. Hør hva apostelen Johannes sier om det når han forklarer at vi har en talsmann i himmelen, en som er en soning for alle våre synder:

«Mine barn! Dette skriver jeg til

dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige. Og han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens. Ved dette vet vi at vi har lært ham å kjenne, om vi holder hans bud» (1Joh 2:1-3).

Det er slik at en kristen hater synden, har vi nevnt, og han elsker Guds bud og holder dem. Det betyr at loven er blitt kjær for et Guds barn. En elsker Guds vilje og ønsker etter sitt nye liv å gå på Guds vei. Dette er et usvikelig kjennetegn på en sann kristen.

Martin Luther

har i sin store Galaterbrevkommentar skrevet om å regne med Jesus, ikke bare når vi opplever hans Ånd i våre liv, men også når vi ser på oss selv som ugudelige syndere. Nettopp da, sier Luther, når vi plages av store og stygge synder, gjelder det at uavhengig av oss, er Guds frie nådegjerning i Kristus, og Jesu liv, alltid det samme. Han gjelder i vårt sted, for vi er aldri annet enn syndere og overtredere i oss selv. Vår frelse og vårt liv som kristne er utelukkende grunnet på Jesus, hans død og hans liv. Hør hva Luther sier:

«Tenk nå grundig over dette, så du ruster deg til strid, for at du alltid kan være rede når du kommer i største nød og fare. Det kan være kamp med døden, mens samvittigheten minner deg om dine konkrete synder. Med stor styrke går satan helt innpå deg. Med byrden av dine store synder, som med en syndflod, prøver han å falle over deg og skremme

Engstede hjerte, opp av din smerte!

*Engstede hjerte,
opp av din smerte!
Glemmer du aldeles bort hva du har:
Frelserens vennskap,
nåde og kjennskap!
Ennå han lever og er som han var.*

*Minnes hans seier,
husk hva du eier,
ikke i deg, men i Frelseren kjær:
Ren og rettferdig,
himmelen verdig,
ikke i deg, men i Jesus du er.*

*Kan du her nede
ennå ei se det,
kjenner deg syndig og arm, – like vel
Kristus har kjøpt deg,
tvettet og døpt deg,
bærer, bevarer og signer din sjel.*

*Synden deg plager
netter og dager,
dog – du en evig rettferdighet har.
Jesus alene
tvettet oss rene.
Pris være Lammet som syndene bar.*

*Helgendrakt bær vi,
Undere er vi:
salige, selv om vi sukker i sorg.
Kongebarn høye,
vel kjent med møye,
sjelden har ro, skjønt vi bor i Guds borg.*

*Opp av din dvale,
hør dog Guds tale,
glem ikke bort hva i Kristus du har!
Gud deg ei glemmer,
solen seg gjemmer,
alltid bak skyene skinner den klar.*

(Carl Olof Rosenius. Sb 429)

deg, for å jage deg bort fra Kristus, og til slutt la deg bli liggende i fortvilelse. Forbered deg da godt, sier jeg, så du da med frimodig hjerte og sterk tro kan si: Kristus, Guds Sønn, er gitt – ikke for de helliges rettferdighet – men for elendige synderes urettferdighet! Hvorfor vil du da, du ugudelige satan, på en så fordreid måte gjøre meg til en helgen, og kreve bare fullkommen rettferdighet av meg, når alt i meg bare er synd – og ikke oppdiktede, men virkelige synder? Ikke små og ubetydelige, men store,

grove og forferdelige synder. For den som skal bli frelst, ligger derfor all kraft i at disse ordene virkelig blir innprentet og husket: 'Han som gav seg selv for våre synder', eller: 'Mens vi ennå var syndere'. Og dette har jeg all grunn til å uttale, for jeg har ofte opplevd det. Jo eldre jeg blir, desto mer opplever jeg det daglig, hvor forferdelig vanskelig det er å tro, spesielt når den elendige samvittigheten er i nød og svettebad, at det ikke er for hellige, rettferdige, og de som er hans venner, Kristus ble

gitt, men for ugudelige syndere. For skrøpelige, og de som er hans fiender, som bare fortjente Guds vrede og evig fordømmelse».

Carl Olof Rosenius

skriver i sin romerbrevskommentar noe som også understreker det samme:

«Det er helt umulig at Gud nå skulle handle på en måte som er i total strid med kjærligheten i hans egen natur, og hans evige råd til frelse i Kristus. Det er bare den gamle løgneren som skyter sine piler, så slike tanker om Guds vrede oppstår i *vårt eget hjerte*. I Guds hjerte, derimot, er det en evig nåde over dem som har fått troen på hans Sønn».

«Så kan nok hjertet mitt, i mine dager her på jorden, likevel bli skremt og uroet av trusler om Guds vrede. Da kommer det fra *mitt vantro hjerte* og fiendens gloende piler, som jeg må tåle. Men i *Guds hjerte* finnes ikke slike trusler, eller noen slik vrede. Der er det bare en evig og urokkelig nåde, kjærlighet og godhet over dem som tror på hans Sønn, selv når han hjem-søker våre syndere med ris og plager. Nå er alt bare kjærlighet og nåde. Ingen fordømmende vrede mer – bare kjærlighet. Ingen forbannelse mer – bare velsignelse. Ingen død mer – bare liv og salighet. Hjelp oss, Gud, at vi må få en stadig sterkere tro på dette!»

Og Rosenius fortsetter:

«Her i livet vil vi aldri riktig fatte hvor mangfoldig den hjelp og bevar-else er, som vi har hatt gjennom alle farene i livet, fra denne levende tro-

faste, våkende yppersteprest og hyrde. Det vil vi først forstå, og fullkomment kunne tale om, når hele skaren av frelste sjeler fra alle verdenshjørner er samlet for Lammets trone, og hver eneste en av dem nå fatter, og taler om hva han har erfart om dette at ‘Vi blir frelst ved hans liv’».

Sann frimodighet

Den som regner med *Jesus alene*, både i livet og i døden, *slipper å støtte seg på nådens virkninger i sitt eget hjerte*, men får bygge på *nåden i Guds hjerte*, slik også Rosenius synger om (Sb 283:3):

*Men Gud skje takk som sa meg
min feil så den jeg så,
og bedre grunnvoll gav meg
å bo og bygge på:
På nåden i Guds hjerte
som Jesus frem har brakt
ved korsets død og smerte,
som han for oss har smakt.*

Resultatet, når dette herlige evangelium får lyse med sin fred inn i våre hjerter, blir at vi mer enn før, med et glad og takknemlig hjerte, haster etter å gjøre gode gjerninger – for ham, Jesus, som har elsket oss med så stor en kjærlighet. Som apostelen Johannes skriver, han som fikk bruke et langt liv i tjeneste for Jesus:

«Vi elsker, fordi han elsket oss først» (1Joh 4:19).

Fra tale på Laberget 2016

Han bærer alle ting med sitt krafts ord

Av Martin Fjære

«Han er avglansen av hans herlighet og avbildet av hans vesen, og han bærer alle ting ved sin krafts ord. Etter at han hadde fullført renselsen for våre synder, satte han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye.»

Heb 1:3

Det går langt over min fatteevne, også dette Bibelordet. At Jesus Kristus bærer alle ting ved sitt krafts ord! Er du så stor Jesus? Er ditt ord virkelig så mektig?

Ja, Guds sønn, og det han sier, er sannheten. Han kan ikke lyve, han bærer virkelig alle ting ved sin krafts ord. De krefter og ressurser han besitter, henger sammen med ordene hans – sin krafts ord. Hans evige råd og planer er fast knyttet til, og settes i verk, ved ordet hans. Han er ett med det han sier, med sitt ord.

Når Gud uttalte «bli lys», så ble det lys. Ja, da han videre på den tredje skapelsesdagen sa:

«La det bli lys på himmelhvelvingen til å skille mellom dagen og natten»,

“—————
Han som bærer alle ting ved sin krafts ord, har fullført renselsen for dine synder. Det bærer – og brister aldri!
————— ”

da «gjorde» Gud sol og måne og satte dem inn i sin funksjon for jorden. Både som lys om dagen og natten og som «tegn som fastsetter høytider dager og år» (1Mos 1:3:14).

Det Guds ord som satte det i gang, Jesus Kristus Guds sønn, har nå også holdt det oppe og kontinuerlig i gang i ca. seks tusen år.

Dette er ett eksempel på at han bærer det han har skapt, ved sitt krafts ord. Og bibelordet satte ikke inn noen begrensning for hva han bærer, men det sto «alle ting».

Det samme sier Kol 1:17: «og alt består ved ham». Da blir det jo også ganske klart at det kommer til å bestå så lenge han holder det oppe med sitt ord. Ja, inntil han sier stopp, vil det bestå.

Det er godt å vite når endetidstegnene begynner å vise seg og det begynner å skje underlige ting i universet og på jordkloden.

Men la oss forlate de store linjene i tilværelsen og heller se på hvert enkelt lite menneskes forhold til Jesus Kristus. For jeg tror det er lettere å tale om han som bærer de store ting og sammenhenger, enn å tale om han som også bærer meg ved sin krafts ord.

Han som gav meg livet og vil holde det oppe så lenge jeg skal leve og virke her på jord. Han som også frelser og gir meg liv i Gud og som vil bære og opprettholde det ved sitt ord.

Men det er slett ikke så sikkert du er

interessert i å bli båret av ham, men har mer behag i å ta deg frem selv i ditt liv og i ditt forhold til Gud.

Her rører vi nok ved den store forskjellen mellom Guds barn og de mennesker som bare er religiøst interesserte og engasjerte.

De sist nevnte tar seg frem i sitt kristenliv på den måten at de bruker Guds ord, som ett av flere hjelpemidler, til å bli slik de synes en kristen skal være. Ja, de bruker og hører Guds ord for å bli slike mennesker som de mener Gud kan godta.

En kan i egne øyne lykkes i forskjellig grad på denne veien. Men det er et bedrag.

Du som leser dette, har du erfart at Jesus bærer deg ved sin krafts ord? Er det hans mektige ord som bærer deg i din tro og ditt gudsforhold? Det er nemlig Guds barns redning og lykke!

I en av sine salmer, sammenligner Landstad Guds ord med en bro som bærer bruden over alt som er sviktende og forgjengelig.

De som går på brua kan nok stundom være glade og stundom triste, noen ganger frimodige og andre ganger redde. Men de vandrer *på* noe og *i* noe som allikevel bærer dem trygt: hans krafts ord – Jesu ord.

Det er nok dessverre mange som holder på med «sin bru» ganske nære den eneste brua som når over, billedlig talt. Med bibel og bønn, møter og gudstjenester. Har du noe som virkelig bærer deg over Guds krav og dom?

Du går fortapt om du ikke frelses fra dine egne brubygningsforsøk! Guds

Ånd vil heller lede deg til det som er ferdigbygd og som holder. Det som fører trygt frem til himmelen. Se bare på avslutningen i det tredje verset av Hebreerbrevets første kapittel!

Det er et Jesu ord og et ord om Jesus som virkelig bærer: «Etter at han hadde fullført renselsen for våre synder, satte han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye».

For det første: Hvem er det som har fullført renselsen for våre synder?

Og for det andre: Hvem vil Jesus bære med dette ordet? Hvilke mennesker er denne brua bygget for?

Svar: Det er han som er så stor at han bærer alle ting ved sin krafts ord, som har fullført renselsen for dine synder. Det bærer – og brister aldri!

Med sitt fullkomne menneskeliv og sin soningsdød på Golgata, ja, sin oppstandelse og himmelfart, bygde han en sikker bru for syndere av alle slag. Han fullførte det for alle!

Dette ordet skal du få «stige» ut på, i dag. Ja, kom du som er redd og forsakt! Du kan lite på *han* som bærer alle ting med sitt krafts ord. Du skal få vandre ut på og ene sette din lit til det han er og har gjort.

Kom du som enda er en «selvbygger», det haster! Jesus vil frelse og bære hver eneste en så lenge nådetiden varer. Men før du aner det kan brua bli rykket bort og du blir stående igjen som fortapt.

«La verden så til grunne gå. Guds ord består om alt forgår. Den bro skal bruden bære» (Sb 877:4).

Nytt fra bibelskolen

Av Per Bergene Holm

Elevene

I høst bor bare én elev i internatet, sammen med mann og barn i leilighet på Solbakken. Resten av elevene er dag-elever og bor forskjellige steder i Vestfold. Foreløpig er det seks elever i klasserommet, men det kommer trolig et par til om kort tid. Ingen av årets elever kjenner noe til NLL og den luthersk-rosenianske læretradisjon. Bibelkunnskapen er ikke like stor som vi er vant til. Vær med i bønn om at Den Hellige Ånd får åpenbare Jesus for hjertene!

Internatet

Det bor også i år en fin flokk i internatet, studenter og andre som skaper et godt og trivelig miljø utenom skoletiden. Det har alltid vært et ønske for oss at Fossnes kan være et godt sted å bo for ungdom, et sentrum for sosialt og åndelig samvær.

I sommer og høst har det blitt skiftet ut vinduer i underetasjen på Ekely, og oppe på loftet er det bygd to kontorer for lærere og to store soverom, samt tre bad i tilknytning til rommene. Kapasiteten ved leirer og stevner er dermed økt en del.

Personalet

Det har skjedd flere endringer i personalet det siste året.

Konrad Fjell har permisjon fra lærerstillingen på Fossnes på ubestemt tid, og er gått inn som rektor på Kongs-

haugen Kristne Grunnskole i Larvik. Avtalen er at Konrad vender tilbake til Bibelskolen så snart skoledriften på Kongshaugen har kommet godt i gang og det er funnet en annen som kan overta ansvaret der. Konrad fortsetter som sekretær for NLL.

Sighjorn Agnalt er tilbake som lærer (50 %) etter et halvt års permisjon med studier i sjelesorg. Han fortsetter å undervise i dette faget, samt de øvrige fag han har hatt tidligere. Vi er glade for å ha ham tilbake igjen.

Per Olav Kapstad har begynt som lærer på Kongshaugen Kristne Grunnskole, og har derfor sluttet som gym-lærer og internatarbeider.

Ågot Lavik har fått utvidet permisjonen fra husmorstillingen, fram til august 2017.

Randi Therese Larsen sørger nå for mat til beboerne på Fossnes. Hun har i høst en 60 % stilling som husmor.

Kari Mangelrød, som har vært NLLs kasserer de siste årene, overlater nå regnskapet til Reidun Asdahl. Hjertelig takk for trofast innsats gjennom flere år!

Reidun Asdahl har gått inn i administrative oppgaver, etter et års vikariat som husmor. Hun vil arbeide med regnskap, lønn, hjemmesiden, leirplanlegging og forefallende kontorarbeid, samt fortsette med husmoppgaver som går på planlegging, renhold og internat.

L&E

Rosenius og vekkelsen

Av Sven Lodin

En munter og sorgløs skolegutt i 15 års alderen gikk en morgen inn i spise-stuen for å få seg frokost. Mens bordet ble dekket, fikk han se en gammel bok på et bord. Han slo den opp for å se titte-len på den. Og det var doktor Erik Pontoppidans «Herlige trosspeil». – Nå, det er vel best å speile sin tro da! ropte han i tankeløs kåthet. Og han begynte å lese.

Pontoppidans «Herlige trosspeil» kom ut i 1727 på tysk og er et ungdomsarbeid av den meget kjente danske presten og senere biskop i Bergen, Erik Pontoppidan, mest kjent for sin berømte katekismeforklaring «Sannhet til gudfryktighet».

Når Rosenius skriver i Pietisten at han senere under sin omvendelse ble ulykkelig «over noen synder som var blitt levende for ham på den tiden», så forstår vi at denne boken var blitt temmelig alvorlig for hans følsomme samvittighet nå under brytningsårenes strid og nye erfaringer.

På bakgrunn av dette kan en forstå at Rosenius på riktig måte skildret det inntrykk han fikk da han leste «Troens speil», at han sørget da han så «at han selv var et fortapelsens barn, fremmed for livet i Gud».

Det synes å ha vart en tid, om vel ikke så lenge, før den nye vissheten og gleden brøt igjennom hos Rosenius. Det må ha vært i slutten av 1830, sannsynligvis i juleferien, at han kom til å lese Pontoppidans bok. Og i et

brev til F. G. Hedberg skrev han at han «kom til nåden i 1831».

Vi står her uten tvil ved det avgjørende tidspunkt i Rosenius' åndelige utvikling. Ikke noe av det han senere opplevde, kan sammenlignes med dette i betydning. Det er sikkert ingen overdrivelse når han skriver at han omsider ble frigjort i Kristi kjærlighet og ble meget lykkelig, glad og salig. I et brev skrev han: «Men, akk, hvilken forandring! Ny fødsel betyr noe – et nytt menneske, ny forståelse av alle åndelige ting, ny lyst i hjertet, slik at det som jeg før elsket, hater jeg nå, det som før var tungt for meg, er nå en glede for meg. Jeg har virkelig aldri så gode stunder i mitt liv, som når jeg får være sammen med Gud i Ordet, og før skammet jeg meg over å tale om Gud».

At det var skjedd en forandring med Carl Olof Rosenius, merket kameratene snart. Og bemerkninger som «den lille reformatoren» og «den nye Luther» var nok ikke uttrykk for noen direkte popularitet i kameratkretsen. At hans far var «leserprest», ga også anledning til hånflir. I stedet søkte Carl Olof og hans bror, Anton, som på denne tid synes å ha vært nokså avhengig av ham, kontakt med leserne i Röbbäck, en by like ved Umeå. Flokken var ikke stor, og de leste bare Luther på møtene – det er altså her tale om typisk «nyleseri». Rosenius skal allerede i 1831 ha ledet et møte, som ble besøkt av syv eller åtte personer, og lest

Høstens elever på Fossnes

Fra venstre: Rachel Bucago Høyer (Horten/Filippinene), Mary Ann Mercado (Tønsberg/Filippinene), Fritzie L. Acosta (Tjøme/Filippinene), Maliheh Pasandideh Talemi (Stokke/Iran), Hechel C. Panes (Sandefjord/Filippinene), Janice Alerta Bansagan (Sandefjord/Filippinene)

Her er den blide flokken vi har ved skolepultene på bibelskolen nå i høst. Ennå ventes det noen flere – det er gledelig!

La oss være i bønn til Herren om at Ordet må slå rot og vokse i hjertene til hver enkelt, og at de får lære Jesus Kristus å kjenne. Han som sier: – Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg (Joh 14:6).

Be også for lærere og personale, at de må få leve godt med sin Frelser.

Reidun Asdahl

Luther. At det ble pratet om dette, er selvsagt. Og noen kamerater skal også utenfor vinduet ha gjort sitt beste for å få ham til å miste fatningen.

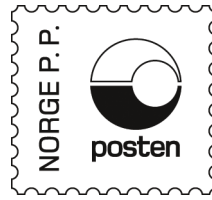
Disse årene i Umeå og Sävar, med åndelig kontakt med barndomshjemmet og nyleserne, fikk stor betydning for Carl Olof Rosenius' indre utvikling. Det var nå han ble Luther-leser med *herrnhutisk* tone over språket. («Herrnhutene», eller «Brødremenigheten»), ble grunnlagt i Sachsen i Tyskland av grev Zinzendorf i 1727. I begynnelsen holdt de til i Herrnhut, og ble derfor kalt «herrnhutene». Deres kjennermerke var en sterk Jesus-sentrering i forkynnelsen. De drev også et omfattende misjonsarbeid. *Fra Wikipedia*).

En gammel Roseniusbiografi forteller at når han var hjemme på ferie i Sävar, kunne han ta med seg litt mat og bli flere dager alene i skogen. Der brukte

han timene til å lese, til å be og grunne på Bibelordet. Det sies at han utenom Bibelen fortrinnsvis leste Luthers skrifter, og at han i de senere år brukte å holde fram den store betydning det hadde hatt for ham å studere Luther så meget i ungdomsårene i ro og stillhet.

I stillheten ute i naturen – et drag av naturromantikk fantes nok alltid hos Rosenius – opplevde han meget av gleden og freden i Gud, ikke først og fremst gjennom naturen, men gjennom Ordet og bønningen. Men det fantes også hos ham et medfødt drag av tungsinn. Allerede nå hadde det nok vist seg. Og dette holdt ham alltid i selvransakelse. Da fant han den største hjelpen hos Luther med hans mektige forkynnelse av nåden, den uforskyldte nåden i Kristus.

Utdrag fra biografien om Rosenius, utgitt på Lunde forlag, 1959

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Skapelsens første dager

Av Carl Olof Rosenius

1Mos 1:1-25

«Det nye testamente ligger skjult i Det gamle testamente, og Det gamle testamente ligger åpenbart i det nye» (Augustin).

Luther uttalte en gang: «Innen et menneske har lært å forstå rett de første ordene i Bibelen: *I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden*, så vil en være død. Og selv om mennesket levde i tusen år, ville det aldri bli fullt utlært i dette».

Disse Luthers ord fortoner seg nok litt underlig for de fleste. Særlig dette at innen en har lært å forstå rett disse ordene om *skapelsen*, så vil en være «død». Men dette berører en sannhet som mange kristne overser, nemlig at det å ta til seg Bibelens første beretning om *skapelsen* og mennesket osv., fører med seg en spesiell livgivende kraft, styrker og oppmuntrer troen, og gir en kristen et løftet blick og en større trosvissnet. Det hadde nemlig Luther erfart, når han kunne uttale dette.

Vi ser også hvordan Kristus selv holder fram for oss skaperverket; liljene på marken, fuglene (Mat 6:26-34), og

menneskenes forhold til Gud fra begynnelsen (Luk 11:11;13). Dette gjør han for å vekke oss opp fra søvnen og vise oss det rette Guds sinnelag overfor oss.

Paulus sier at selv hedningene bør, bare ut fra selve skaperverket, kunne lære å kjenne Gud, selv om de ikke har ordet om *skapelsen*. Han sier: «For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, har vært synlig fra verdens *skapelse* av. Det kjennes av hans gjerninger, for at de skal være uten unnskyldning» (Rom 1:20). Hvor mye mer da vi, som også har Guds ord om denne *skapelsen*! Bibelens beretning om *skapelsen* gir mye mer lys og trøst enn bare de synlige tingene.

Fra Guds ord om *skapelsens* første dager har Augustin hentet de vakreste og sterkeste budskap til trøst for vår sjel. Og dette er da også først og fremst det vi ønsker å få fram, når vi nå en stund vil oppholde oss i Paradis, og i *skapelseshistoriens* første gryende morgenlys beundre vår himmelske Fars kjærlighet, visdom og makt.

*Menneskets fall og gjenopprettelse,
Arven forlag/www.arven.net*